

Alles gaat goed!

Verhalen over het lot

Inhoud

Wij, Moiren	5
Ik weet wat je wilt	39
Vandaag is alles anders	51
Het einde van altijd	63
Spiegels in het zand	93
De vloed	99
De klapper	111
Eroticon	129
De val	141
Jij bent van mij	151
Alles gaat goed!	163

Alles gaat goed!

Verhalen over het lot

Menko WIELAERTS

Schrijver: Menko Wielaerts
Coverfoto: MorgueFile free image
ISBN: 9789402125870
© 2015, Menko Wielaerts

Contact en informatie:
www.menkowielaerts.nl
menkowielaerts@hotmail.nl
Twitter: @MenkoWiel

Wij, Moiren

‘Geëerde Moiren, wij roepen u aan want wij zijn bij elkaar gekomen om U in deemoed te dienen. Wij vragen U wijsheid en kracht om de zwakkeren te sturen en te richten op Uw doelen. Help ons het leven vleugels te geven en het te bevrijden van het zitvlees. Dat wij de feniks mogen helpen bevrijden uit de as. Dat wij haar mogen helpen klimmen naar nieuwe, vitale hoogten. Totdat zij neerstrijkt op de schouders van de reus, vanwaar zij alles opnieuw overziet en ordent. Uw koninkrijk komt, telkens opnieuw. Daarom roepen wij u ook vandaag weer aan. U bent de voorzienigheid en lotsbestemming. U bent wij. Wij verwelkomen u.’

De drie schikgodinnen hieven hun hoofden langzaam op en keken elkaar aan.

‘Altijd maar weer die riedel,’ zuchtte Lache. ‘Waarom roepen we onszelf aan, terwijl we er al zijn? En waarom doen we of we iets dienen, terwijl we het zelf zijn? Zo kinderachtig!’

Clotho keek vergoelijkend naar Attro, alsof ze niet haar zusster, maar een puberdochter in bescherming nam. Wat ze in zekere zin vaak was als ze uit haar rol van wijsneus viel.

Attro had Lache scherp terecht willen wijzen, maar koos voor een andere benadering.

‘Tja, meisje van me. Waarom, o waarom, zijn de bananen krom?’ zei ze met bedrieglijk zoetig lachje.

‘Behandel me niet als een debiel!’ stoof Lache meteen op.

‘Rustig aan nou maar,’ deed Clotho sussend. Ze legde zacht een hand op Lache’s arm en keek daarbij Attro licht verwijtend aan.

‘Zie het gewoon als een mooie traditie, Lache. Neem alles niet zo ontzettend zwaar op.’

‘Ja, precies. Zie het maar als Sinterklaas,’ vulde Attro bits aan, ‘het grootste deel van je leven geloof je er niet in en toch blijft het leuk om te vieren.’

Clotho nam het heft in handen en zette haar zusters op hun nummer. Eén moest de wijste wezen.

‘Lieve zusters, laten we elkaar met respect bejegenen en niet op elke slak zout leggen. Zo kunnen we niet werken. Onze samenwerking laat te wensen over. Ook daarom is de oproep waar wij mee beginnen meer dan een verplichte ‘riedel’. De drie-eenheid die Moiren hoort te zijn, is al een tijdlang verbroken. Laten we onze beginmeditatie zien als een oproep om haar te herstellen.’

De zusters zwegen beschaamd. Ze wisten wat Clotho bedoelde. Sinds jaar en dag hielden ze het gebeuren op gang door gericht in te grijpen in de lotsbestemming van de zwakkeren. Ze hadden het altijd weloverwogen, gewetensvol gedaan, waarbij ieder van hen eigen accenten legde. Clotho benadrukte creativiteit en oorspronkelijkheid. Lache had meer oog voor overwegingen van ethische aard. En Attro? Attro hamerde op rationaliteit. Het mocht dan zo zijn dat dit ook maar op afspraak berustte, maar afspraak wás dan ook afspraak, vond zij. Dingen moesten helder zijn, ook al waren ze het eigenlijk niet. Anders werd het een janboel.

Ze mochten zo hun stokpaardjes hebben, maar voor elke ingreep dwongen ze zichzelf om tot een eensgezinde totaalafweging komen, in een proces van geven en nemen.

Althans, zo was het lang gegaan. Maar ergens in de vorige eeuw was de klad er in gekomen. Nu grepen ze ieder voor zich naar willekeur in. Er zat geen plan achter en het leidde

vaak tot niets. Daar waren ze zich terdege van bewust, maar het was moeilijk om te besluiten er iets tegen te doen. Want doen waar je zelf zin in hebt was natuurlijk best fijn.

Daarom hadden ze een besluit genomen dat op actie lijkt, maar waardoor er vooralsnog niets zou veranderen. Ze besloten te evalueren en zich vragen te stellen als: *Waar is het misgegaan? Wat kunnen we daar van leren?* en *Hoe kunnen we het in de toekomst beter doen?* Ze zouden sterkte-zwakke analyses maken en proberen hun doelen meer SMART te formuleren.

Zover waren de drie schikgodinnen gekomen en daar waren ze vandaag voor bij elkaar. Het verliep niet erg gestructureerd, maar toch vlotter dan ze hadden gedacht.

‘Volgens mij is het allemaal misgegaan met die belachelijke standrechtelijke executie van de Ceaucescu’s, in Roemenië,’ gooidde Lache een eerste steen in de vijver.

‘Ik snap best, Attro, dat je het helemaal had gehad met de redeloosheid waarmee dat stel haar volk terroriseerde. Maar dan zomaar, puur op basis van emotie en zonder overleg, de trekker laten overhalen op last van een zelfbenoemde schertsrechtbank? Absurd gewoon! Ik zou me daar nooit mee hebben ingelaten. Die misbaksels zouden sowieso van het toneel verdwijnen. Netto resultaat van je actie was dat standrechtelijke executie normaler is geworden als middel om je problemen op te lossen. Navolging liet dan ook niet lang op zich wachten. Wees er maar trots op!’

Attro had het hoofdschuddend aangehoord en hief haar hand op om het woord te vragen. Clotho neeg haar hoofd en gebaarde Lache te zwijgen en naar Attro te luisteren.

‘Ben je die belachelijk actie van Neville Chamberlaine op jouw exclusieve instigatie dan al vergeten, beste Lache? Zo’n kleine zestig jaar eerder was dat. Aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog. Hoe was het ook alweer? “Peace for our time”? Terwijl overal alle alarmbellen over de bedoel-

ingen van Hitler rinkelden. Geef toe, een schriller contrast met de beestachtige periode die volgde, is nauwelijks denkbaar. "Hoe onnozel kun je zijn?" dacht ik nog. Ik had je voor die afgang kunnen behoeden. Maar mijn mening werd niet gevraagd.'

'Nou, ik heb tenminste iets geprobéérd en daar verder geen schade mee aangericht. Dat is meer dan jij kunt zeggen,' protesteerde Lache zwakjes.

Attro wuifde het weg, tevreden dat ze doel had getroffen en richtte haar pijlen op haar andere zuster.

'Maar in 1974 bereikten we pas werkelijk een bedenkelijk niveau, Clotho, toen jij Philippe Petit, die franse acrobaat die op een kabel heen en weer dribbelde tussen de Twin Towers, trakteerde op een geile nacht met een wildvreemde meid.'

'Dribbelen? Hoe dúrf je dat te zeggen! Wat die kleine man daar deed was adembenemend! Het was heroïsch. Hij deed in zijn eentje precies waarvoor wij hier bij elkaar zijn: het onmogelijke bereiken door boven zichzelf en iedereen uit te stijgen.'

'Zoals je wilt, al is het denk ik uiteindelijk als met alle gymnastiek: gewoon goed oefenen. Maar waarom ingrijpen? Wat was het léérmoment van jouw actie? Het was gewoon een doodordinaire beloning, als je het mij vraagt. Je hebt je te grabbel gegooid door je te identificeren met de sloerie die je hem aanbood. Volkomen zinloos, en vernederend bovendien!'

'Hoezo vernederend?' schoot Lache Clotho te hulp, die in verlegenheid gebracht leek.

'Dat zal jou als moralist interesseren, Lache. Met enige goede wil zou je Clotho's actie nog kunnen zien als ouderwetse Beproeving. Die acrobaat had een toegewijde vriendin, die hem in alles had gesteund. Door hem een verleidster aan te bieden, zou hij zijn karakter hebben kunnen harden, door vreemdgaan te weigeren. En als hij toch voor de verleiding bezweek, had hij daar lering uit kunnen trekken. Dan had hij verteerd door spijt afstand kunnen nemen van zijn misstap.'

‘Ja, ja, precies, dus wat zeur je nou?’ antwoordde Lache ongeduldig.

‘Je bent het misschien vergeten, maar ik niet: van beide was geen sprake. Die man was dolblij met zijn beloning en nam haar in dank aan. Hij deed wel beleefd gegeneerd tegenover zijn vriendin, maar sprak evengoed in euforische bewoordingen over de seksuele explosie die hij met die Amerikaanse stoepslet had mogen meemaken. Het was duidelijk dat hij zo’n beloning eigenlijk vanzelfsprekend vond na zijn acrobatische hoogstandje. Dus je begrijpt mijn probleem. Wij zijn er om de touwtjes in handen te hebben, maar wie had wie hier nu eigenlijk aan een touwtje?’

‘Attro, dat is niet fair! Ik geef toe, ik was overmand door ontroering. Maar ik heb niet het gevoel me te hebben uitgeleverd.’

‘Ik wil best geloven dat je dat denkt, Clotho. Maar ik vond dit het meest verontrustende dat we samen hebben meegemaakt en een absoluut dieptepunt. Het duurde even voor ik het kon benoemen, maar na jaren besepte ik het pas.

Voor het eerst waren wij het niet die ingrepen in een lotsbestemming, maar werden wij zelf gegrepen. Een lotsbestemming werd opgeëist en de beloning in dank aanvaard. Zo hoort het niet te gaan. Wat is er mis met een ouderwets lesje nederigheid? Moest de was die de verentooi van Icarus bijeenhield niet smelten in de zon? Werd Prometheus niet gestraft na zijn poging de goden uit te dagen? Als ik het vooraf had geweten, dan was die kabel losgeraakt. Neem dat maar van mij aan!’

‘Ja, dat zou misschien beter zijn geweest dan 27 jaar later zielig je gram halen door die tórens te straffen met twee vliegtuigen,’ repliceerde Clotho scherp. ‘Daar ga ik nou van over mijn nek. Denk je dat er iemand is die dáár iets van heeft geleerd? Jij hebt je als een wraakzuchtig kind ingelaten met honderd procent boosaardigheid die tot geen enkele vorm van zelfoverwinning heeft geleid. Integendeel, het gevolg was

dat de zwakkeren in hun ontwikkeling op jaren achterstand werden gezet. Alleen maar omdat jij je in je hemd gezet voelt door een acrobaat?’

Clotho was woedend op Attro, maar meteen daarna ook op zichzelf. Haar zusters zagen het en stopten met argumenten. Op dit moment, waarop ze als kemphanen tegenover elkaar stonden, keken ze elkaar aan en brak het inzicht door. Ze beseften dat hun eigengereide acties niet op zichzelf hadden gestaan. Ze hadden een wirwar aan draden gesponnen, waarbij de ene zinloze actie de andere had uitgelokt. Toen ze tot bezinning waren gekomen, nam Clotho opnieuw het woord en probeerde hun gemeenschappelijk gevoel van dat moment te vertolken.

‘Excuses voor mijn uitbarsting, lieve zusters. Ik zie nu waar onze eigenzinnigheid toe heeft geleid en ben verbijsterd. We dragen alle drie schuld. We hebben op basis van emoties en primitieve aandriften op elkaar gereageerd, ten koste van de zwakkeren die we juist vooruit moeten helpen. We zijn verworpen tot schrikgodinnen, in plaats van de schikgodinnen die we horen te zijn. Laten we dat erkennen en elkaar beloven alleen nog in overleg in te grijpen, op een manier die tot resultaten leidt. Ook zullen we weer moeten leren het eens worden over de doelwitten van onze interventies. En we zullen er nog een hele kluif aan hebben om de middelen te vinden die passen bij deze tijd. Ook die opgave hebben we te lang laten liggen. Maar als de wil er weer is, zusters, zijn we al een heel eind.’

De zusters knikten instemmend. Hun conflict was pijnlijk geweest, maar het had tot iets goeds geleid. Ze waren opgelucht dat ze na lange tijd weer eensgezindheid en doelgerichtheid voelden. Dat gevoel wilden ze vasthouden.

Con

Con Wesseling liep geërgerd naar de telefoon. Hij had bij de aansluiting van het apparaat gekozen voor een beltoon waar hij inmiddels horendol van werd, maar was vergeten hoe dit ook alweer kon worden gewijzigd.

Die gebruiksaanwijzingen met die steeds kleinere lettertjes, wat een ramp was dat toch. Dachten ze dat mensen ook steeds kleiner werden, of zo? Het tegendeel leek het geval! Hij had erover geklaagd bij de Consumentenbond, maar het had allemaal geen zin. Omdat alles tegenwoordig op internet stond, hoefde informatie op papier kennelijk niet langer aan leesbaarheidseisen te voldoen. Prettig vormgegeven boekjes hadden plaatsgemaakt door onooglijke vodjes papier. En dat vonden ze dan nog 'duurzaam' ook. Bweh, hij kon dat schijnheilige woord niet meer horen.

'Ja, met Wesseling,' nam hij ongeduldig op.

'Nee, meneer, die is er niet. Mevrouw Wesseling is twee jaar geleden overleden.'

'Nee, dat hoeft u niet te spijten. U kende haar immers niet. Waar belt u eigenlijk over?'

'O, nu moet u opeens mij hebben. Wat is dit voor onzin?'

Con hoorde de beller een tijdje aan en vormde met zijn mond een geluidloze krachtterm.

'Nee, daar heb ik geen interesse in. Als u had opgelet, had u kunnen zien dat ik in het bel-me-niet-register ben opgenomen. Dit telefoontje kan u op een boete komen te staan. Dat weet u toch, mag ik hopen?'

Hij luisterde verder en wilde opleggen, maar bedacht zich op het laatste moment.

'Het gaat u helemaal niets aan, of ik me elektrisch of nat scheer. Maar nu u toch belt, wil ik wel even kwijt dat ik het

als consument ronduit belachelijk vindt, dat er zo ongeveer om de twee jaar een nieuw scheermesje op de markt komt met wéér een extra mesje erbij. Of een vieze glijstrip of een stroomstootje waardoor je je baardharen dieper te grazen zou nemen. Allemaal flauwekul, die je als consument maar weer moet aanschaffen omdat het systeem waar je tevreden mee was, niet meer in de handel is. Schandalige praktijken, mijnheer. Vertel dat maar eens aan die zeep- en cosmetica-giganten waar u voor werkt. Goedendag.'

Hij ramde zijn dect-telefoon in de houder, tevreden over zijn alerte reactie. Hij had ook kunnen aansturen op een boete door een klacht in te dienen, maar dat zou bij alle klachten die hij had lopen teveel tijd gaan kosten. Je moest soms ook eens eenvoudig lik op stuk kunnen geven. Of het effect had was moeilijk te beoordelen, maar het luchtte in elk geval op.

Hij schonk een kop koffie in en nam geagiteerd plaats bij het raam. De plantsoenendienst had weer eens overhaast huisgehouden en bergen onkruid laten liggen. In een klein notitieblokje noteerde hij dat ze vandaag zegge en schrijven twee uur in de straat bezig waren geweest, waarvan ze minstens een half uur hadden staan verleuterend. Terwijl ze in de chique straten verderop in Oud Zuid doorgaans de hele dag bezig waren.

De gemeente ontkende glashard zijn stelling dat sommige buurten wat onderhoudsniveau betreft werden bevoorrecht boven andere. Die ambtenaren riepen maar wat. Wisten zij veel? Ze wisten alleen dat het toch niet te controleren was. Hij kon daar razend over worden.

Daarom was hij het gaan bijhouden en of ze hem geloofden of niet, hij zou ze met zijn harde cijfers confronteren. En als dat niet hielp zou hij raadsleden benaderen. Die zouden daar vragen over stellen en dan moesten ze wel met de billen bloot.

Het kostte wel tijd, maar tijd had hij en zo bracht je een balletje aan het rollen. Het zou vanzelfsprekend moeten zijn dat iedereen zijn verantwoordelijkheid nam, maar hij wist inmiddels beter. Als je het niet met grote vasthoudendheid afdwong, werd het een bende.

De bel ging. Con liep naar de voordeur en deed open. Een vrouw met een collectebus.

‘Dag meneer, heeft u iets over voor de nierstichting?’

‘Hart, longen en nu weer nieren. Ik denk dat ik alle ingewanden langzamerhand wel aan de deur heb gehad.’

Geamuseerd over zijn eigen grapje, gooide Con minzaam wat kleingeld in de bus. Hij zou er niet veel armer van worden, maar zijn portemonnee wel aangenaam platter. Zo waste de ene hand de andere.

De vrouw keek hem gekwetst aan.

‘Ik kan u vertellen dat het geen pretje is om te moeten zien dat je kind niet met andere kinderen kan meedoen en voortdurend bezig moet zijn met een slecht functionerende nier. Heeft u kinderen?’

‘Ja, ik begrijp het,’ zei hij afhoudend, terwijl hij aanstalten maakte de deur weer te sluiten.

‘U ziet ze niet vaak meer, zeker?’ riep de vrouw nog door de kier heen. Het klonk gek genoeg oprecht bezorgd. Niet eens als een steek onder water.

Con antwoordde niet en duwde de deur nu beslist in het slot. Hij had toch gegeven? Waar bemoeide dat mens zich eigenlijk mee?

Het was evengoed waar. Ze hadden samen drie kinderen gehad, maar na haar begrafenis had hij ze nauwelijks nog gezien. Het was alsof ze hem in één moeite door mee hadden begraven.

Maar wat wist die vrouw daarvan? Het leek alsof ze iets van hem wist, maar dat leek onmogelijk. Hij had haar nog nooit eerder gezien. Peinzend keek hij haar door het raam na. Het

viel hem op dat ze de straat uitliep en nergens anders aanbelde. Door een plotselinge lichtflits zag hij even niets meer. Daarna was zij verdwenen. De flits leek te zijn veroorzaakt door iemand die een verrekijker op zijn huis had gericht. Eén van de lenzen had waarschijnlijk kort het zonlicht gereflecteerd.

Hij was de collectant alweer vergeten en vroeg zich nu in paniek af of hij in de gaten werd gehouden. Toen hij nog een keer keek zag hij – nog verder weg – iets heel anders. Het leek wel of er iemand vanaf het dak van de Rembrandttoren door de lucht naar het dak van de Mondriaantoren liep.

*

Doede

Geboeid keek de jongen naar het spinnenweb, dat vlak voor het raam van zijn dakkapel werd gesponnen. Het was maar een gewone kruisspin. Maar zijn officiële naam, 'Araneus diadematus', vond hij heel bijzonder.

Doede wist alles van spinnen. De spin was bezig draden te maken van het midden van het web naar de randen. Het leek op de spaken van een fietswiel. En toen de spin daar klaar mee was, verbond hij die spaken met een spiraalvormige, kleverige vangdraad. Daar ving hij zijn prooi in, vooral kleinere insecten.

Gaaf dat die spin zelf helemaal geen last had van die kleverige draadjes, want hij had spul op zijn poten waardoor hij er niet aan bleef kleven. Maar na een dag zou de kleverigheid zijn kracht verliezen en moest de spin weer helemaal

opnieuw beginnen. Zonde van al dat werk, want hij was er best wel lang mee bezig.

Maar ja, die beesten voerden de rest van de dag toch niks uit. Vergeleken met hem hadden zij het best makkelijk. Hij moest huiswerk maken, naar judo, zijn kamer schoonmaken en zo. Helemaal stom was dat hij soms op z'n vrije zaterdag of zondag mee moest naar een verjaardag. Dan moest hij wel drie of vier uur zitten nietsdoen, terwijl iedereen maar aan één stuk door praatte. Hij moest steeds maar weer vertellen hoe het op school ging. Daar begreep hij niets van. Het was toch weekend? Dan kon hij toch niet weten hoe het op school ging? Maar dan mompelde hij maar van 'goed'.

Vaak lachten ze heel overdreven hard om dingen die volgens hem helemaal niet leuk waren. Dat was als ze wijn hadden zitten drinken, daar zou het wel van komen. Doede had zich voorgenomen om nooit wijn te gaan drinken.

Hij wist dat hij anders was dan de meeste andere kinderen, maar dat kon hem niet zo veel schelen. Het was soms wel jammer dat andere kinderen zich niet interesseerden voor dingen die hij leuk vond. Bijna niemand had belangstelling voor spinnen, terwijl het hele interessante beesten waren. Alles aan die beesten was handig en logisch en dat maakte ze ook mooi, vond hij.

Doede had eens heel hard moeten lachen om mama, die had gezegd dat iedereen andere dingen mooi vond en dat je er daarom niets algemeen over kon zeggen. Als dat zo was zou niemand nog iemand anders kunnen begrijpen, had hij gezegd.

Dat was toch zo? Of niet soms? Hij vond mama's bewering bovendien veel te verwarrend, maar daar zei hij maar niets over. Van Leonardo en Fibonacci had hij geleerd dat schoonheid te maken heeft met regelmatige verhoudingen tussen delen en het geheel, die zijn terug te voeren op regelmatige getallenreeksen. De mooiste vormen in de natuur, zoals zonnebloemen, slakkenhuizen, spinnenwebben, maar ook mooie

tieten, waren mooi door die getallenreeksen. Niet omdat de één dit mooi vindt en de ander dat. Dat zou veel te rommelig zijn.

Papa kwam binnen en liep direct door naar het raam.

‘Goh, jongen wat een putlucht hangt hier. Zullen we niet eens een raam open zetten?’

‘Nee, niet doen! Laat dan de deur maar open staan. Er is daar een spin bezig aan een web,’ schreeuwde Doede verontwaardigd.

Papa liet het raam dicht en keek naar het web in aanbouw.

‘Het wordt een flink web, hè?’

‘Ja, meestal zijn ze kleiner.’

‘Wat denk je? Zou hij voor een kenner als jij extra z’n best doen?’

‘Ik heb daar geen aanwijzing voor, maar ik kan het ook niet uitsluiten.’

Papa schoot in de lach.

‘Wat een diplomatiek antwoord. Ik maakte maar een grapje, man.’

‘O. Ik niet.’

Papa schudde even zijn hoofd en gooide het over een andere boeg.

‘Het is stevig spul, dat webdraad. Als je je hand er doorheen haalt heb je het er niet zomaar vanaf.’

‘Je moet je hand er ook niet doorheen halen, pap. Het is wel stevig draad, maar als er iets tegenaan komt dat te zwaar is, breekt het wel op die plaats. Dat is maar goed ook, want dan gaat de rest van het web niet kapot. Dat is dan nog te gebruiken.’

‘Wat vind jij nou het meest boeiende aan die spinnen?’

‘Nou, hoe hij die draden spant in een telkens weer regelmatig patroon. Helemaal zonder hulpmiddelen. Als wij iets in elkaar timmeren of knutselen, gebruiken we een meetlat, een passer of een winkelhaak. Halverwege ga je op een afstandje

staan om te kijken of het allemaal nog goed gaat. Zo'n spin heeft geen hulpmiddelen en geen overzicht. Toch maakt hij elke keer weer een perfect web.'

Papa knikte dat hij het begreep. Doede vervolgde enthousiast:

'En weet je? Volgens mij is het heelal ook op die manier gemaakt. Het is van een regelmatige perfectie die telkens opnieuw wordt hersteld, net als die spin doet. Alleen kunnen wij het niet zien, want het is te groot om op een afstandje te bekijken. Snap je dat? Een beetje?'

Papa moest opnieuw lachen. Zijn zoon had op een terloopse manier zijn verhaal gedaan en hem daarbij niet één keer aangekeken, alsof hij het tegen iedereen had kunnen hebben. Aan die eigenaardigheid was hij wel gewend. Zo zat hij nu eenmaal in elkaar. De kloof tussen Doede en de wereld was een stuk groter dan bij anderen het geval was.

'Bedankt voor je geduldige uitleg, Doede. Lastig hè, om zo gestraft te zijn met oliedomme ouders?'

'Nou, oliedom zou ik niet willen zeggen,' reageerde hij serieus, 'maar als jullie ergens over praten zoeken jullie altijd onregelmaat. Dat snap ik dan weer niet. Als ik iets wil begrijpen, zoek ik naar dingen die altijd gelijk blijven. Anders kom je nooit een stap verder, toch?'

Doede keek hem nu dan toch heel even schichtig, licht onzeker aan, zoekend naar vaste grond onder zijn voeten.

Papa haalde vriendelijk glimlachend zijn hand door het haar van het joch.

'Ja natuurlijk, jongen. Je moet alles niet zo serieus nemen. Wij kletsen soms maar een eind weg, moet je maar denken. Niet alles is wetenschap.'

Een felle lichtflits in de verte trok Doede's aandacht. Hij wees.

'Kijk pap, er loopt daar iemand hoog in de lucht!'

Papa keek ingespannen mee, maar zag niets.

Carlijn

Ze reed met haar oude, gebutste Range Rover door het centrum van Diever. Af en toe zwaaide ze uit het raam of schreeuwde naar bekenden. Alles was hier oud, mopperde ze in zichzelf. Het dorp was oud en wat nieuw was, leek gemaakt om oud te lijken. De bewoners waren oud en zelfs de toeristen waren over het algemeen niet de jongsten. Ze kwamen hier van mei tot oktober massaal fietsen in het Drents-Friesche Wold.

Carlijn liep zelf tegen de zeventig. Ze woonde in het buitengebied van Diever in een verbouwde boerderij, waar ze schilderde. Om huis had ze wat geiten en kippen lopen. Ze had verder een kleine buitenbak voor haar vier fjorden. Stevige goudbruine paarden met recht omhoog staande, lichter getinte manen.

Haar kleine pensioen vulde ze aan met cursussen creatief tekenen en met de opbrengst van haar doeken in galleries. Verder verhuurde ze de paarden aan geoefende rijders. Daar kon ze al met al prima van rondkomen.

Carlijn deed geen moeite om haar leeftijd te verbloemen. Je kreeg haar te zien zoals ze was: een kruising tussen een boerin en een ouwe hippie, die haar aanwezigheid onderstreepte met luide kreten en dramatische armgebaren.

Ze kwam deze zevende augustus naar de jaarlijkse openluchtvoorstelling van een Shakespeare-stuk kijken. 'De klucht der vergissingen' deze keer. Leek haar leuker en luchtiger dan de uitgemolken Hamlet van het vorig jaar. Misschien ook wel omdat ze die vroeger zelf vaak in allerlei eigentijdse varianten had opgevoerd. Nu speelde ze zelf geen toneel meer, maar ze ging nog wel graag kijken.